

پیامدهای کنفرانس اسلو،

منافع مردم

افغانستان یا طالبان؟

سیامک بهاری

۲۷ ژانویه ۲۰۲۲
مندرچ در انترناسیونال ۹۵۷

به مدت سه روز از ۲۳ تا ۲۵ ژانویه، جهان به اسلو چشم دوخته بود، به یک فضاقت سیاسی بی نظیر، به کارناوال مشمئز کننده‌ای که به قصد فریب افکار عمومی جهانیان برای تطهیر یک هیولای وحشی تروریستی اسلامی، ترتیب داده شده بود! یک هیئت از مقامات طالبان که در پرونده فردی و جمعی هر کدامشان صدها فقره قتل و تجاوز و دستور کشتار و انفجار و آدم‌ربایی و حمله به زایشگاه و بیمارستان و مدرسه است و از متهمین جنگی و جنایت علیه بشریت، که به جرم حداقل کشته شدن ۲۰۰ هزار نفر غیر نظامی در افغانستان تحت تعقیب بین‌المللی‌اند، برای دستگیری‌شان جایزه ۱۰ میلیون دلاری تعیین گردیده بود، را طبق یک طرح از پیش تدارک دیده شده با

هواپیمای اختصاصی و مدارک جعلی از کابل
بار زدند و در اسلو نشاندهند تا زیر نورافکن‌های
خبری بگیرند.

آگاهانه کنفرانس علنی برپا کردند، تا با
مشروعیت دادن به ملاقات با جریان تروریستی
- اسلامی طالبان، قبح گفتگو با جنایتکاران
تروریستی که خودشان بیست سال با مخارج
دو تریلیون دلاری در جنگ و گریز با آنها بودند
را بریزند. علناً اعلام کنند این تروریست‌ها را
بعنوان نماینده مردم افغانستان میخواهند به
رسمیت بشناسند. قابل اعتماد نشان دهند،
توافق‌نامه محرمانه امضا کنند راه دیالوگ با
آنها را برای سایر کشورها باز کنند.

پیش از این جو بایدن در سخنرانی‌اش در دفاع از مذاکره با این نیروی مخرب تروریستی ادعا کرد افغانستان هرگز متحد نمی‌شود! در افغانستان گزینه دیگری بجز طالبان وجود ندارد. و پیش از چهار دهه جنگ و خونریزی، افغانستان به دست همین تروریست‌های اهلی شده، سپرده می‌شود!

دیپلمات‌های آمریکا، اتحادیه اروپا، انگلستان، فرانسه، آلمان، ایتالیا به اسلو سرازیر شدند تا پشت درهای بسته راه‌های رفع موانع به رسمیت شناسی و نقشه راه تعامل با طالبان را ترسیم کنند. این کنفرانس باید در خارج از افغانستان، در یک کشور اروپایی معین مانند نروژ برگزار می‌شد. تا تأییدی بر اراده غرب بر

کنترل طالبان و فشار بر حامیان منطقه‌ای آنان نیز باشد.

حکومت نروژ به عنوان محل صلح، با سابقه طولانی و پر رمز و راز با سران طالبان، متحد مهم استراتژیک آمریکا در نقش میزبان که نقشی برجسته و مستقیم در نوشتن موافقت‌نامه آمریکا با طالبان در دوحه داشت، هرچه در طبق فریبکاری و شارلاتانیسم دیپلماتیک داشت به خرج داد. تا کنفرانس اسلو بعنوان یک واقعه جهانی، آغازگر بازگشایی رابطه با طالبان به اجلاس شورای امنیت در باره افغانستان ختم شود. سناریویی پردازش شده که به بهانه حل فاجعه بحران انسانی، پیچ و خم کریدورهای مصالحه و مشروعیت بخشیدن به طالبان را

قرار است طی کند.

منافع مردم یا منافع طالبان؟

در حالیکه، بصورت واضحی طالبان از اداره ساده‌ترین امورات کشور عاجزند شکاف در مرکز قدرت آنان مداوما عمیق‌تر می‌شود. حضور در این کنفرانس دستاورد مهمی برای آنها تلقی می‌شود. چه در صحنه روابط بین‌المللی و چه در توازن قوا در فضای متشتت درونی. گامی در به رسمیت شناخته شدن توسط آمریکا و اروپا و نیز باز شدن دریچه‌ای برای آزاد کردن نزدیک به ده میلیارد دلار دارایی دولت پیشین که عمدتاً در بانکهای آمریکایی بلوکه شده است. حضور نمایندگان طالبان در

نشست اسلو، اولین سفر رسمی این گروه به یک کشور اروپایی است که طی آن توافقات محرمانه امضا می‌شود و همین را علناً رو به افکار عمومی جهانیان اعلام می‌کنند.

برای طالبان روشن است که پس از این کنفرانس، باید خط قرمزهای غرب در رابطه با چین و روسیه را بپذیرند و انتظارات غرب را در سیاست داخلی و خارجی لحاظ کنند.

برعکس برای مردم افغانستان این توافقات پیامی شوم از ادامه امارت اسلامی طالبان و نابودی همه شیرازه زندگی در افغانستان است.

روشن است که غرب برای تقویت طالبان در تناسب قوای کنونی در منطقه حساب باز کرده است.

بی اهمیت جلوه دادن جنایات بی شمار طالبان در گذشته و حال، پاک کردن نقش تعیین کننده حکومت امارت اسلامی در تداوم بحران فاجعه بار انسانی، خاک پاشیدن به چشم قربانیان این توحش افسارگسیخته و ایجاد بستر و زمینه سرکوب هرچه بیشتر مردم و اعمال عقب مانده ترین مناسبات اجتماعی را فراهم می کند.

مذاکرات پشت درهای بسته، سپس توافقنامه محرمانه کنفرانس اسلو پیش از هر چیز نشان می دهد که آنچه منافع مردم افغانستان، و ادعاهای حقوق بشری، خوانده می شود، چیزی جز ابزارهای رایج دیپلماتیک و مستمسک نمایشی بیش نیست. تا آنجا که پایمال کردن

حقوق ابتدایی زنان، محرومیت از تحصیل دختران بالای ۱۲ سال به برگ برنده طالبان در مذاکرات اسلو بدل شده است. تا با وعده بازکردن مدارس امتیاز بیشتری نصیب طالبان شود.

در این کنفرانس دختر شجاعی به نام «هدا خموش» توانست برای مدت کوتاهی صدای اعتراض زنان افغانستان را به گوش جهان برساند و بگوید بر زنان چه می‌گذرد. از سر به نیست شدن فعالین، از سرکوب خشن آزادیهای اجتماعی، از خانه نشین شدن زنان و فریادهای مردم بی‌پناهی بگوید که در گرداب همین داد و ستدها و بازیهای کثیف سیاسی دارند بیرحمانه قربانی می‌شوند. هدا در

بخشی از سخنانش گفت: «آنچه را من این جا می‌گویم، سخن میلیون‌ها شهروندی است که در دل فاجعه و ویرانی گیر مانده‌اند. میلیون‌ها زنی که همین اکنون از سوی طالبان آپارتاید جنسیتی بر آن‌ها اعمال می‌شود. زنانی که روزانه به‌طور نظام‌مند حذف و انکار و توهین و تحقیر می‌شوند.

طالبان با گرفتن کابل یک رژیم جناحی و یک‌دست را با ترور و زور و با به حاشیه بردن و حذف جمعی یک بخش بزرگ افغانستان ایجاد کرده‌اند. در طول پنج ماه گذشته طالبان حقوق اساسی شهروندان را انکار کردند، زنان را خانه‌نشین ساخته، آنان را از آموزش محروم کردند، مخالفان شخصی‌شان و نظامیان پیشین

را سرکوب، قتل و شکنجه نموده‌اند، تبعیض نظام‌مند را علیه اقوام و ملیت‌های غیرحاکم به راه انداخته‌اند و دستگاه تفتیش عقاید و رفتار را به نام امر به معروف و نهی از منکر ایجاد کرده‌اند...»

در بیرون از سالن مذاکرات، تجمعات اعتراضی گرمی علیه این دیپلماسی ننگین برپاست. تلاش فعالین، برای تحت تعقیب جنایی قرار دادن «آنس حقانی» کلید می‌خورد. طالبان در داخل کشور برای مقابله با توقیف و تعقیب آنس حقانی، با یورش و به گروگان گرفتن چهل تن از قاضیان زن که قصد خروج از کشور را داشتند، آماده مقابله با این اقدام می‌شوند.

کنفرانس اسلو اگرچه برای طالبان و حامیان غربی آن، دست‌آورد مهمی است اما برای میلیون‌ها مردمی که زندگی و هست و نیست خود را باخت‌ه‌اند، یک معامله کثیف سیاسی برای پایمال کردن تمامی تلاش‌های آنها در خلاصی از شر طالبان است. این کنفرانس چهره بزرگ کرده دیپلماسی ننگین سرمایه‌داری و همه ظرفیت‌های فریبکارانه و عوام‌فریبانه آن را بیش از پیش آشکار می‌کند.

۲۷ ژانویه ۲۰۲۲

وب سایت:

www.wpiran.org

تماس با حزب:

پیامگیر تلگرام: **wpi_tamas@**

و یا با ارسال پیام به شماره

۰۰۴۶۷۰۰۴۴۷۴۲۵

از طریق سیگنال، واتساپ و تلگرام و اینستاگرام